

og over, at man, for at opnaa borgerligt Ægtefæb, eftersom Loven af 13de April 1851 jo ikke tillader borgerligt Ægtefæb mellem Personer, der begge høre til Følgekirken, gaar ud af Følgekirken. I Artiklen oplyses det, at de borgerlige Ægtefæber her i Kjøbenhavn have været i stærk Stigning i de senere Aar. Det oplyses, at, medens der i 1883 kun blev indgaaet 36 borgerlige Ægtefæber, voksede Antallet i 1886 til 160, og at man i 1887 ventede, at det skulde blive ca. 250. Grunden til denne Stigning søger Artiklens Forfatter i forskellige Omstændigheder og nogle af de Grunde, han anfører, ere høist betegnende for hans Standpunkt. Han nævner først Præsternes absolute Vægring ved eller stigende Utilbøielighed til at indvie blandede Ægtefæber, og det er Noget, Forfatteren billiger; han omtaler endvidere den religiøse Uvidenhed, Ligegyldighed, Vantro eller Ledsindighed og omtaler endelig et Punkt, som jeg tillægger meget stor Vægt, nemlig Sparommelighedshenheden. Han udmaler videre, at det er billigere og nemmere her i Kjøbenhavn at indgaa borgerligt Ægtefæb fremfor at underkaste sig kirkelig Vielse, og han omtaler, hvorledes ikke alene Præsterne er lavere, men hvorledes der ei heller stilles de sociale Fordringer til Bedkommendes Klædebragt, som naar han underkaster sig kirkelig Vielse, og han kommer til det Resultat, at han godt kan forestaa, at saa mange indgaa borgerlig Vielse her i Landet. Men alligevel udtaler han en stærk Misbilligelse af denne Indgaaelse af borgerligt Ægtefæb, og med den Anledning har han skrevet en ren Trudselartikel, som i høi Grad har forbauset mig og Mange med mig. Efter min Mening er det ikke meget passende, at en Præst i Følgekirken Tjeneste skriver en Artikel som denne, der indeholder en Række Trudsel, hvoraf nogle maaske kunne være berettigede, men hvoraf Størstedelen forekommer mig aldeles uberegtigede. Han gjør saaledes opmærksom paa — eller rettere han truer de Folk, der ville træde ud af Følgekirken for at opnaa borgerligt Ægtefæb med forskellige kirkelige Følger, hvoraf jeg skal nævne for det Første Negtelse af Daab af de Børn, der fødes i dette borgerlige Ægtefæb. Da det er Hovedpunktet i Forespørgselen, skal jeg senere komme tilbage dertil, og skal kun her bemærke, at jeg i høi Grad maa forbauses over, at den ærede Forfatter med saadan Sikkerhed udtaler sig om, hvad der vil ske, hvis man klager over de Præster, der have vægret sig ved at døbe Børn af Forældre, der have indgaaet borgerligt Ægtefæb. Han

figer nemlig i Artiklen — et lille Stykke maa jeg maaske med den høitærede Formands Samtykke oplæse: „Vel har man forsøgt ved en Klage over Præster, der have negtet at udføre en saaledes forlangt Daab at tvinge disse til at gjøre det, og i saa Henseende paaberaabt sig Lovens af 13de April 1851 § 9 og 10, men ligesaa lidt som saadanne Klager vides at være taget til Følge af den kirkelige Dyrighed, ligesaa lidt ville lignende Klager i Fremtiden blive hørte“. Det tillader jeg mig dog at betvile, jeg tillader mig at være af den Mening i alt Fald foreløbig, at naar Lovens Ord ere saa klare som Ordene i Lovens af 13de April 1851 § 9 og 10, saa vil ingen Præst eller bør ingen Præst forud være sikker paa, at Klager over Tilfidsættelse af disse Lovbud ikke skulde blive hørte. Endvidere nævner han i Artiklen, at der vil blive negtet de Folk, som altsaa saaledes træde ud af Følgekirken, Utergang og kirkelig Begravelse. Paa disse to Punkter skal jeg ikke indlade mig; men han nævner endvidere Noget, som har i høi Grad afficeret mig. Han truer nemlig med, at disse Folk, der saaledes for at opnaa borgerligt Ægtefæb ere gaaede ud af Følgekirken, maa være belavede paa, at de ikke faae nogen Forberedelse til Døden, hvis de henvende sig til en Præst derom. Dette vilde efter min Mening have været tilstrækkeligt for Kirke- og Undervisningsministeriet til at give Bedkommende en eftertrykkelig Rettesættelse. Thi jeg sætter, at det var et Forhold mellem Lægmand der var Tale om. Jeg sætter, at to Lægmand, der havde været uenig om Et eller Andet i nogen Tid, og at saa den ene kom til at ligge for Døden, og sendte Bud efter den Anden med den Motivering: Jeg trænger til at tale med Dig, kom trods den Uenighed, der har været mellem os. Naar da den Bedkommende, som Henvendelsen stete til, vilde negte at gaa, er jeg ikke i Tvivl om, hvorledes det borgerlige Samfund vilde betragte en saadan Person. Hvad den høitærede Minister vil gjøre lige overfor denne af en af Følgekirken Præster udstødte Trudsel i samme Retning, glæder jeg mig til at høre hans Udtalelse om. Denne Artikel er efter mit Skjøn i det Hele en Trudselartikel, og en Artikel, hvor Trudselne kommer med et saadant Indhold og i en saadan Form, at de formentlig, ja, jeg kan sige utvivlsomt komme til at styde over Maalet.

Jeg skal, som jeg i Redaktionen af Forespørgselen har gjort, holde mig til Daabshandlingen uagtet der kunde være Anledning til at undersøge med hvilken religiøse